

AZ EGYESÍTETT SZOCIÁLIS INTÉZMÉNYEK GYERMEKJÓLÉTI SZOLGÁLATÁNAK HÍREI

Márciusban **játékos önismereti- és személyiségfejlesztő csoportot** indítunk az általános iskolás gyermekek számára az Egyesített Szociális Intézmények épületében. Külön csoportfoglalkozásokat szervezünk az alsós és felsős tagozatosoknak. Ezek a csoportok 8-10 főből állnának. A foglalkozások időtartama heti egy alkalommal kb. 60 perc. A foglalkozások ingyenesek.

A tavaszi szünet ideje alatt **húsvéti játszóházat** és **autóbuszos kirándulást** szervezünk.

A foglalkozásokra minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Érdeklődni lehet: Egyesített Szociális Intézmények, Damjanich u. 9., Tel.:54/431-124

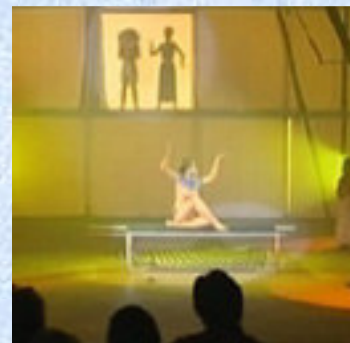
ÁLLAMI ARTISTAKÉPZŐ INTÉZET
2007. MÁRCIUS 26-ÁN 15.00 ÓRAI
KEZDETTEL MUTATJA BE

ARTISTA HISTÓRIA

CÍMŰ MŰSORÁT

A VÁROSI SPORTCSARNOKBAN.

BELÉPÉS INGYENES!

S Z Í N E S V O N A L

Tisztelt biharkeresztesi lakosok indítsunk el a **Keresztesi Hírekben egy művészi vonalat** is. És ez tekinthető afféle felhívásnak is: minden író és más publikálható módon alkotó személyek **adjanak esélyt műveiknek** (akár névvel, akár név nélkül). Cél a többi ember szellemi gazdagítása:

Ennek érdekében **várjuk versek, prózai művek, műelemzések, rajzok, képregények és egyéb művek beérkezését a Városi Könyvtár címére: 4110 Biharkeresztes Pf.:14 vagy a bker@axelero.hu e-mail címre.**

Kezdetnek közlünk néhány verset Pálfi Veronikától:

Volt tanáromnak

Kezem sosem simogatta
Arcát, haja hullámaint,
De tudom milyen lehet,
Mert szívemmel átöleltem őt.

Hangja belém folyt,
Mint üveg a formába.
S most kristályként őrzöm
A sok kincs között.

Az értelem elszáll,
Az arc is eltűnik lassan,
De a világ, ahogy ő látta
Megmarad.

Ő lesz a mérföldkő,
Honnán elindultam,
Egy biztos pont
A nagy világ felé.

S ha egyszer visszanezék,
Ő mindig ott fog állni,
A sosem simított hajával,
A lelke hatalmas kincseivel. 1998.

Egyedül

Álmaink a csillagokat érik,
S mégis mi itt lenn a porba,
Szertenézünk
A szürke fények után.

Kezünk némán kapkod,
Egy régi elveszett kép után.
Rohanó életünkben
Semmi sem a miénk.

S egyik éjjel álunkban
Egy kietlen tengerparton állunk;
Lábunk alatt a hideg homok,
Az örvénylő hullámok hívó karjai.

A szél hajunkba tép,
A számból folyik a vér,
S érezzük
Mérhetetlen magányunk.

Mi hangtalanul fekszünk,
Tagjaink merevek,
S barátunk -vigyázva álunk-
Nem érti, mi ez a némaság.

Felriadunk,
S eltűnik a tenger,
S barátunk karjain zokogjuk el
Soha meg nem szűnő kínjaink.

Könnyünk íze,
Mint e vér a tengerparton;
S csecsemőként érezzük,
Míly kicsiny az ember.

Jön a halál,
S már gyermekként fogja kezünk.
Vezet, vezet otthonába,
S ott megmutatja önmagát.

1999.